

Egy álom vált valóra- a „magyar True man”

Az ember úgy küzdheti le gyermekkori félelmeit, hogy darabot ír belőlük...Ez elég érdekes kijelentés, de mi hétköznapi Szabó Benjámint 9. D osztályos tanuló életében? Semmi, az égedta világon semmi. Sem a családja, sem az OSZTÁLY-a, sem az álmái. Mind különleges és egyedi, mint ahogy Várfalvi Mihály eset-tanulmány című műve is.

Januárban esett szó arról, hogy Benji készít egy darabot. Hirtelen „kritikus” lett belőlem, egy próbán találtam magam, és beavattak mindenbe...na jó, nem mindenbe. Ott ültem, és néztem őket, sokan közülük barátaim, és jó érzés volt, hogy- bár csak kicsit- részese lehettem ennek a folyamatnak.

„Nyüzsögnek, izgulnak, bár én jobban...azt hiszem. Itt ülök 22 elsőéves drámás között, és büszke vagyok rájuk. Pár instrukció, és kezdődik. Sötét van. A zene megszólal, és a függönyön lévő képkockákon Várfalvi Mihály szobája és ő maga látható. Alszik. Felébred, és most már igazán kezdődik.”

„Úristen! Misi sejti, hogy valami nincs jól. Egyre érdekesebb. Most van a felvételi-jelenet. Misi az Adyba szeretne járni, drámás akar lenni. Felveszik!”...

„Tudja, kiderült. Misi rájött, hogy az élete egy színjáték, egy valóság- shaw volt. Mindenki csak színész volt benne. Könnyek. Taps...” - ilyen és hasonló mondatok cikáztak a fejemben az előadás előtt és alatt.

Megkérdeztem a rendezőt és néhány szereplőt is arról, hogy mit jelentett nekik ennek a darabnak a létrehozása:

„Hétéves koromban láttam először a True man című filmet, és nagyon megrémített. Pánikot keltett bennem a gondolat: „Figyelnek?”

Azt tudom most már, hogy figyelnek, hiszen esténként az Ady Endre Gimnáziumban láthatják a Várfalvi Mihály eset-tanulmány című darabot.

Nagyon jó volt az osztálytársaimmal együtt dolgozni, megértettük egymást, megértették azt, hogy nekem ez a feladatom most, s ehhez kell némi alázat. 22 embernek tartozom most már 22 adagnyi alázattal.” –nyilatkozta az előadás létrehozásának körülményeiről és a közös munkáról a rendező.

„Hatalmas élmény volt számomra a Várfalvi-darab. A próbák alatt rengeteget fejlődünk, tanultunk egymástól. Nagyon örülök, hogy részt vehettem benne, soha nem fogom elfelejteni. Sem az élményt, sem a barátságokat, amiket a közös munka révén kötöttem.”- mondta az egyik szereplő, Szendrei Gitta.

„Benjivel a próbák élvezhetőek voltak. Nemcsak a saját érdekét nézte, sőt sokszor csak a miénkkel törődött és a sajátjával nem. Mint rendező, mint barát a próbák idején nagyon jól bírta a feszültséget.

A társaimmal élmény volt együtt dolgozni. Huszonketten voltunk, s mindenkire nagyon közel állok- elképzelhető, hogy lesz, akihez öt év alatt se fogok ennyire kötődni.

A bemutató életem egyik csúcspontja volt. Örülök, hogy ezzel a csapattal dolgozhattam.”- osztotta meg velem tapasztalatait egy másik szereplő, Takács Sándor.

A bemutató előtt azt mondtam ennek a nagyszerű csapatnak, hogy „Le a kalappal!” a teljesítményük előtt. A darab után megismételtem, mert az előadás is felülmúlhatatlan volt.

Gratulálok Benjinek, Völgyesi Árpádnak (ő játszotta a főszerepet, Várfalvi Mihályt) és minden remek 9. D osztályos tanulóknak, s köszönöm, hogy velük tölthettem ezt az időt!